În discuția F.I.F.A.-ei

PROPUNERI INOVATOARE LA CASABLANCA

Zilele trecute, comisia de arbitri din cadrul F.I.F.A. a ținut, la Casablanca, în Maroc, o ședință a cărei ordine de zi a prezentat cîteva puncte foarte importante, unele dintre ele privind direct regulile de joc. Parte din hotărîrile comisiei de arbitri, care au forma unor propuneri ce urmează să fie supuse forului în sarcina căruia cade modificarea regulamentului (International Board), au fost publicate. Cum însă, în redarea lor s-au strecurat unele inexactități, care pot da loc la confuzii, consemnăm mai jos, sub formă prescurtată, principalele probleme discutate și rezolvate de comisia de arbitri, în limitele atribuțiilor sale.

Se cuvine să subliniem că dezbaterile au fost conduse de însiși președintele F.I.F.A., Sir Stanley Rous (de aici rezultă și importanța acordată acestei ședințe), dr. Kaiser, secretarul general al F.I.F.A., și Andrejevici, președintele comisiei de arbitri F.I.F.A. Au fost prezentate diferite rapoarte, în urma cărora au fost formulate propunerile care vor fi înaintate la International Board.

OFENSIVA ÎMPOTRIVA „TRASULUI DE TIMP"

Cea mai importantă dintre ele se referă la combaterea tendinței de a „trage de timp" a unor portari, atunci cînd — spre sfîrșitul partidei — li se pare că victoria echipei lor este asigurată. Desigur, și actualele prevederi regulamentare stabilesc o modalitate de a împiedica această practică atît de curentă în mai toate țările: aceea ca arbitrii conducători să adauge la durata normală a meciului timpul pierdut în mod intenționat de portari la repunerea mingii în joc. Probabil însă, comisia de arbitri F.I.F.A. s-a convins că, practic, arbitrii nu procedează întotdeauna astfel și atunci a căutat un mijloc mai eficace.

COMISIA PROPUNE CA PORTARUL SĂ FIE OBLIGAT DE A DEGAJA MINGEA ÎN TERMENE NORMALE ȘI, ÎN SCOPUL DE A REGLEMENTA ACESTE TERMENE, CERE CA REPUNEREA ÎN JOC SĂ FIE FĂCUTĂ DUPĂ CE PORTARUL A EFECTUAT PATRU PAȘI CU BALONUL ÎN BRAȚE SAU DUPĂ CE A BĂTUT MINGEA DE PĂMÎNT DE DOUĂ ORI. **În cazul în care portarul n-ar respecta aceste obligații, sancțiunea ar fi o lovitură liberă indirectă.**

De fapt, această propunere (care în cazul unei acceptări ar afecta o serie de prevederi regulamentare și precizări, mai ales în legătură cu art. 5 — arbitrul și art. 7 — durata partidei) înseamnă începutul ofensivei împotriva pierderii de timp în mod intenționat.

VOR PUTEA FI SCHIMBAȚI DOI JUCĂTORI?

O altă propunere privește art. 3 (numărul jucătorilor) și caută să generalizeze și să oficializeze o stare de lucruri existentă în multe țări. Este vorba de propunerea comisiei de arbitri' ca SĂ FIE ADMISĂ SCHIMBAREA A DOI JUCĂTORI DE FIECARE ECHIPĂ ÎN TOATE MECIURILE OFICIALE. **Această schimbare ar putea interveni chiar dacă n-ar fi cazul unei accidentări.**

Și această propunere izvorăște dintr-o necesitate impusă de realitate. Este adevărat că principiul înlocuirii jucătorilor este adoptat în parte, dar schimbarea este limitată — în unele țări — la jucătorii răniți. Iar acolo unde astfel de înlocuiri nu sînt admise nici chiar în cazul unor răniri reale și grave, meciurile devin inegale, spiritul sportiv se pierde, calitatea spectacolului scade în mod inerent.

PORTARUL „TABU" ÎN CAREUL MIC

Articolul 12 al regulamentului de fotbal prevedea la capitolul „infracțiuni și incorectitudini" că era permis atacul la portar ca și asupra oricărui jucător de cîmp în următoarele cazuri: a) cînd ține balonul; b) cînd își jenează un adversar; c) cînd se află în afara careului mic.

De fapt, atacul la portar era folosit mai ales în Anglia și jucătorii noștri care au evoluat pe stadioanele din această țară, o pot confirma. Atacul la portar, tolerat sau încurajat în Anglia, abandonat sau neglijat în alte țări, era una din principalele surse de neînțelegere în marea familie a fotbalului.

Dar britanicii înșiși (prezenți în majoritate la International Board) au propus interzicerea atacului la portar în careul mic fie că este, fie că nu este în posesia balonului. Ei intenționează chiar să propună interzicerea atacului la portar în întreg careul mare, unde devine în acest fel „tabu". Ar fi însă prea mult și comisia de arbitraj din F.I.F.A. insistă ca atacul asupra portarului să nu fie interzis decît în careul mic. Și dacă această propunere nu va schimba mare lucru față de ceea ce este astăzi, ea va avea cel puțin darul să evite anumite neînțelegeri și incidente care se produc atunci cînd se întîlnesc echipe britanice cu echipe străine.

★

Se știe că au fost preconizate și alte soluții: suprimarea sau limitarea ofsaidului, eliminările temporare ca la handbal, baschet, hochei etc., repunerea de la tușă cu piciorul, mărirea suprafeței porții etc., etc.

Comisia de arbitraj de pe lîngă F.I.F.A. nu a abordat oficial studiul acestor propuneri, dar francezul Robert Masson a lansat o idee la care ține foarte mult: suprimarea ofsaidului la loviturile libere directe. Dacă această propunere ar fi adoptată, însemnează că un prim pas ar fi făcut și astfel această modificare a regulilor de joc, cu intenția de a favoriza jocul ofensiv, ar putea să atragă după sine și altele.

„MĂ NUMESC EUSEBIO" (II)

Emoționat, după ce stătusem în cumpănă, dacă să părăsesc sau nu cartierul meu, am ales aventura — LOURENÇO MARQUES, oraș al plăcerilor și al misterelor, pe care eu încă nu le cunoșteam. Febrilitatea care m-a cuprins era poate la fel, dacă nu și mai mare, decît emoția din preajma meciurilor.

Eram nervos, neliniștit, grăbit. N-a trebuit să merg prea mult, ca să fiu orbit de firmele luminoase în care era scăldat orașul noaptea. Mult am mai umblat în noaptea aceea! Unde am vrut, acolo am fost. Am dorit să văd totul, să trăiesc intens, să cunosc. Inima îmi bătea năprasnic, gata, gata să sară din piept. Capul mi se învîrtea de cele ce vedeam, totul mă atrăgea: cafenelele, restaurantele, oamenii, forfota orașului cu care nu eram obișnuit.

Adulmecam mirosul crabilor de mare și al scoicilor preparate în restaurante speciale și simțeam cum îmi lasă gura apă. În fața mea, dincolo de geamurile localurilor aflate la distanță de un braț, mîncau și beau lucruri minunate bărbați și femei, lucruri care mie îmi erau total necunoscute, însă atrăgătoare la vedere.

Alte grupuri de oameni se îndreptau spre cinematografele aflate la fiecare pas. Afișele uriașe din fața cinematografelor îmi atrăgeau atenția și parcă mă ademeneau să intru înăuntru.

Orele treceau, noaptea se apropia de sfîrșit fără ca eu să-mi dau seama. Umblam fără nici un țel pe străzile orașului LOURENÇO MARQUES. Oare unde eram acum? Ce stradă era asta? Cum se numea piața aceea? La un moment dat m-am trezit într-o stradă mai dosnică, însă foarte frecventată la acea oră. Aici însă era cu totul altă viață decît aceea pe care o cunoșteam eu. Pe ambele trotuare erau baruri și cabarete în care intrau fie cîte unul, fie în grup, bărbați europeni și africani. La urechi îmi ajungeau sunetele îndepărtate ale unei muzici mîngîietoare. Pe firmele de la ușile de intrare se putea citi: „ACUARIO", „PENGUIN", „LUSO".

M-am apropiat. Acum auzeam clar muzica, strigătele bărbaților și al femeilor. Mă uitam la afișele din fața mea și încercam să fac legătura cu ceea ce se petrecea înăuntru. Un afiș prezenta o dansatoare pe jumătate goală, altul pe o blondă care cînta îmbrăcată foarte sumar, al treilea, un grup de femei zîmbind...

Da, acolo în local, bărbații se distrau cu femei frumoase. Erau acele nopți minunate din LOURENÇO MARQUES despre care auzisem vorbindu-se atîta!

Ce credeți că îmi trecea prin minte? Să intru, să intru înăuntru ca să văd totul, să cunosc, să mă distrez. În ultimul moment m-am oprit. N-aveam bani. Cum pot lua parte la toate acestea fără bani? M-a cuprins frica. Am fost adus la realitate de către portarul cabaretului care mă luă la goană. Am alergat năucit și nu m-am oprit decît acasă. Mă dureau picioarele, iar inima îmi bătea gata să sară din coșul pieptului.

Nu-mi mai amintesc cuvintele mamei. Știu însă că m-a certat zdravăn, știu că era supărată și neliniștită, știu că m-a apostrofat pentru purtarea mea, știu și acum că a ghicit schimbarea produsă în viața mea.

Dona Elisa era tristă fiindcă băiatul ei, băiatul pe care îl trimitea după cumpărături sau cu diferite comisioane la Dona Ema, murise. Acum era un bărbat.

AVEAM FOTBALUL ÎN SÎNGE

Fotbalul îl aveam în sînge. Trebuia însă să și învăț. Școala începea la ora opt dimineața. Ca să nu întîrzii — și cît de mult îmi plăcea să dorm dimineața — mă sculam cu o jumătate de oră mai devreme. Școala era aproape de casa noastră, așa că nu pot spune că am întîrziat vreodată.

Colegii și prietenii îmi erau vărul Madala, Orlando, Amaral și Armando, care astăzi joacă în echipa Sporting Lisabona.

Viața noastră era aceeași zi de zi. De la școală plecam la ora unsprezece și jumătate la masă și ne reîntorceam la ora două. Cursurile se terminau la ora patru. Totdeauna așteptam cu nerăbdare sfîrșitul lecțiilor, iar de la școală ne duceam pe terenul de joc unde băteam mingea pînă la ora șase seara. Apoi, ne întorceam acasă obosiți, murdari, dornici de o baie.

Într-una din zile — eram deja destul de cunoscut în cercurile fotbalistice — a venit după mine Hilario. Era vecinul nostru și prietenul fraților mei mai mari. Îmi propunea să joc la clubul **Sporting** din LOURENÇO MARQUES.

Pe vremea aceea, niciodată nu mi-a trecut prin minte că aș putea juca la Sporting. Invitația aceasta mă flata într-o anumită măsură și îmi dădea posibilitatea să practic adevăratul fotbal. Totuși, cum aș fi putut să trădez echipa Deportivo, a cărui suporter înflăcărat eram? De aceea, am refuzat. Hilario însă nu era dintre aceia care se dau bătuți cu una cu două. Și astfel, cu timpul, prietenia care ne lega, m-a convins. După o discuție cu maică-mea, am semnat cererea de adeziune la Sporting.

Mi-am făcut debutul împotriva clubului Juventude. Am învins cu 3—1, iar steaua mea începu să strălucească, deoarece înscrisesem două goluri pentru noua mea echipă, care în acel an s-a clasat pe locul secund în campionatul mozambican.

De fiecare dată, după ce echipa de tineret termina meciul, în timp ce ceilalți jucători se duceau la cinematograf, eu mă duceam cu autobuzul în cartierul Mefalata sau în acele locuri unde jucau „OS BRASILIEROS". Ce suporteri minunați erau băieții din cartier! Parcă turbau cînd vedeau mingea!

Unul dintre terenurile de joc, pe care am evoluat de cîteva ori, era terenul clubului J.O.C. MUNHUANA, înconjurat cu ziduri de piatră pe care se așezau spectatorii, mai bine zis cîțiva preoți catolici și cîțiva oameni din împrejurimi. Unul dintre cei mai înfocați suporteri era abatele Henrique. Avea aproape 35 ani, era simpatic și avea multă înțelegere pentru noi. Într-o zi a primit invitația băieților ca să arbitreze cîteva meciuri, mai ales că acest lucru îl făcea să-și aducă aminte de timpul cînd, copil fiind, juca și el fotbal.

Cîteodată se strîngeau și patru echipe, astfel că se organiza un turneu fulger. Dacă se întîmpla ca în finală partida să se termine la egalitate, se acorda fiecărei echipe dreptul de a executa cîte 5 lovituri de la 11 m. Natural, în asemenea turnee, cel mai decepționat era casierul, deoarece fiecare echipă care pierdea trebuia să plătească învingătoarei sale 200 de escudos.

Pe terenul MUNHUANA au evoluat multe stele ale fotbalului nostru. Au jucat acolo: Matateu, Coluna și alții. Și ei, ca și noi, jucau dimineața pentru echipa de tineret, iar după amiază pentru echipa cartierului lor.

Adevărul adevărat este că fotbalul era la mine un viciu și ca să pot juca lăsam totul, pînă și școala.

Abatele Henrique care preda la școala cartierului Munhuana, cu toate că era un mare susținător al fotbalului, nu s-a lăsat influențat și m-a amenințat că dacă nu voi veni cu regularitate la școală nu mă va asculta și nu-mi va da notă de trecere. În felul acesta el voia să mă aducă pe calea cea bună.

O dată se juca un meci de fotbal între clasele a III-a și a IV-a. Eu jucam în echipa clasei a III-a. După 15 minute conduceam cu 2—1. La un moment dat, după ce am driblat pe toți adversarii care îmi apăreau în cale, am pătruns în careul de 16 metri al echipei adverse. Am șutat defectuos și mingea în loc să se îndrepte spre poartă, l-a lovit tocmai pe abatele Henrique care apăruse în traiectoria balonului. Înfuriat, acesta l-a chemat pe învățător și a cerut la doi oameni ca să mă prindă. Eu însă, după ce am „driblat" tot ce-mi ieșea în cale, am dispărut de pe teren. Totuși, bunul abate Henrique, care nu voia să-și piardă „oițele", a venit seara să stea de vorbă cu Dona Elisa. Ne-am împăcat și totul s-a terminat bine, chiar și acel campionat școlar pe care l-a cîștigat clasa a III-a.

PRIMUL CADOU PRIMIT — UN STILOU

În anul următor eram în clasa a IV-a, împreună cu Orlando.

Pe abatele Henrique nu-l mai aveam, iar grija față de noi o purta maica superioară; cu toate că era o femeie în vîrstă, avea multă înțelegere pentru noi și era nespus de blîndă.

Între timp, cu împlinisem 16 ani și am fost trecut la categoria juniori avansați. Mă gîndeam cu toată seriozitatea la ceea ce mă aștepta. Simpatia pe care o aveam pentru clubul Deportivo nu se schimbase. Oricînd eram gata de a apăra culorile echipei mele iubite. Și, totuși, această dorință a fost zădărnicită din nou. Fratele meu a intervenit și m-a convins să joc la Sporting. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că aș putea prin fotbal să cîștig sume mari de bani, așa că am fost foarte mulțumit cînd conducerea clubului mi-a dat drept cadou un stilou.

Întîmplător, la debut, a trebuit să joc împotriva echipei Deportivo. Am jucat ca totdeauna cu toată dăruirea, fără a precupeți nici un efort, cu dorința de a învinge. Am cîștigat cu 3—1, iar autorul celor trei goluri am fost eu. După cum era de așteptat, am lăsat o impresie bună. Meciurile care au urmat, au întărit această impresie.

Traducere de **V. BENCOVSCHI**
(după versiunea în limba cehă din revista COPANA)

(Va urma)

MOZAIC

● **Botafogo din Rio de Janeiro a lansat un tînăr atacant de 17 ani, *Paulo Cesar*, unul din cei mai buni fotbaliști de... plajă din Brazilia.**

● **Pentru că a insultat un arbitru, jucătorul belgian *Geens* — deși la prima sa abatere — a fost imediat sancționat de clubul său, Antwerp, cu o amendă de 5000 franci. Cu disciplina nu-i de glumit în Belgia.**

● **Echipa națională a Irlandei l-a pierdut pe *Joe Haverty*, extremul său stîngа (de 32 ori internațional), care a plecat în S.U.A., unde va juca la Chicago Spurs, în Liga Nord-Americană.**

● ***Tostao, Lopez* (Cruzeiros) și *Borges* (Bangu), în vîrstă de 20, 21 și respectiv 22 de ani, sînt cei mai căutați fotbaliști brazilieni la ora actuală.**

● **Căile ferate britanice nu mai vor să organizeze trenuri speciale pentru transportarea suporterilor la meciurile echipelor lor. Și nu fără motiv. Susținătorii lui Arsenal, care au mers cu un astfel de tren la Bristol, cei ai lui Aston Villa, care s-au deplasat la Preston și cei ai lui Brighton, plecați după echipa lor la Alderhot au rupt băncile, au spart geamurile și au făcut atîtea alte stricăciuni încît vagoanele au trebuit să fie duse imediat la atelierele de reparat.**

● **Pentru a-și asigura în exclusivitate transmisiunea în direct a meciurilor de fotbal din Anglia, B.B.C. a plătit federației engleze un milion de lire sterline. În baza acordului încheiat, B.B.C. va putea transmite jocuri din cadrul cupelor europene, meciuri ale echipei naționale, principalele întîlniri din Cupa Angliei și cîte un meci de campionat pe lună.**

● **Dinamo Moscova a fost invitată pentru un meci amical, la 26 martie, cu prilejul celei de a 75-a aniversări a clubului belgian F.C. Bruges. Punctul de atracție: faimosul *Iașin*.**

● **Conducătorii clubului mexican F. C. Guadalajara au declarat unui ziarist: *„Cupa campionilor Americii Centrale nu-i interesantă pentru noi. Dar, dacă U.E.F.A. ne-ar da voie, ne-am înscrie mîine în Cupa campionilor europeni"*.**

● **Liga cluburilor profesioniste din Anglia a adresat echipelor afiliate un chestionar prin care le întreabă dacă ar fi eventual de acord să joace duminică după ora 14.**

● **O bună parte din deținuții închisorii din Birmingham urmează cursuri de... antrenori de fotbal.**

● **În urma unui diferend pe care l-a avut cu corpul arbitrilor spanioli, președintele clubului Espanol Barcelona, *Vila Reyes*, intenționează să propună federației instituirea unei ligi latine de arbitri, care să delege conducători la jocurile din prima ligă. În spiritul acestui proiect ar urma să aibă loc schimburi de arbitri între Spania și celelalte țări latine.**